

[Ole Bjørn Kraft.]

måned ved en folketingsbeslutning. Det var første gang, vi i princippet tog denne beslutning. Anden gang var, da vi sidst havde debatten her, og hvor folketetinget med stor majoritet bemyndigede udenrigsministeren til at forpligte landet ved at underskrive protokollen om Parisaftalerne. Det var anden gang, det danske folketing tog beslutning, og denne gang en bindende, fordi den højtærede udenrigsminister da sikrede sig folketingsflertallets tilladelse til at underskrive disse protokoller; derigennem blev det ikke alene en regeringshandling, men også en handling, som det høje ting er medforpligtet på.

Med andre ord, regeringen er forpligtet, landet er forpligtet, den situation, som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen taler om, foreligger; derfor henstillede jeg til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) at trække sit forslag tilbage, fordi det ville være i overensstemmelse med den holdning, hans parti tidligere har indtaget. Jeg var glad for, at den højtærede udenrigsminister gjorde det samme, fordi den motivering, som gjaldt dengang, også må gælde nu, fordi det høje ting har taget sin beslutning og ikke kan udsætte den længere.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Den højtærede stats- og udenrigsminister mener, at den orientering, vi har givet offentligheden om de udenrigspolitiske forhold og vor stilling til Atlantpagten, er mere ensidig eller i hvert fald lige så ensidig som den orientering, der blev givet af den højtærede minister og af de partier, der er tilhængere af Atlantpagt-politikken. Ja, det beror i nogen grad på et skøn, men jeg synes dog nok, at man kan antyde, at med den dominerende indflydelse, de tre partier har i den almindelige offentlige diskussion, i pressen og på anden vis, får deres synspunkter en overvægt i diskussionen, som vi naturligvis må imødegå ved at fremsætte vore synspunkter så stærkt og så skarpt, som vi er i stand til at gøre det. Jeg synes i og for sig ikke, man kan sige, at de tre partiers blade og diskussionsindlæg holder sig tilbage med hensyn til at undertrykke og i mange tilfælde skjule de synspunkter, som vi er talsmænd for. Men det er nu engang de vilkår, der gives i et demokratisk land i den offentlige diskussion; vi beklager os ikke der-

over, men vil heller ikke tage imod bebrejdelser for, at vi fører vore synspunkter skarpt frem.

Såvel den højtærede statsminister som andre talere har berørt spørgsmålet om det tyske socialdemokratis stilling, som jeg har henvist til, og jeg mener med rette, når jeg har fremført min begrundelse for at gå imod ratifikationen.

Nu siger man, at når det tyske socialdemokrati har indtaget denne stilling, er det af taktiske grunde. Det må dog formentlig betyde, at hvis det tyske socialdemokrati havde taget det samme standpunkt, og det vil altså sige det modsatte standpunkt af det, socialdemokratiet her i landet tager til den situation, der foreligger. Man kan dog vist ikke gå udenom og sige, at det tyske socialdemokratis stilling til det rent faktiske, som foregår, er den samme som det danske socialdemokratis stilling. Det tyske socialdemokrati er imod tysk oprustning på nuværende tidspunkt, og det er det, det skal tage stilling til. Det danske socialdemokrati er med til at tilråde en oprustning af Tyskland på nuværende tidspunkt. Overensstemmelse mellem disse to standpunkter findes ikke.

Når der yderligere bliver sagt, at man behøver ikke at være bange for nazisme og militarisme i Tyskland, og når man fremfører adskillige udtalelser til støtte derfor og også peger på, hvordan tysk ungdom er helt anderledes indstillet overfor militarisme og nazisme end tidligere tiders ungdom i Tyskland, så spørger jeg de herrer — det gælder også det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft: Er disse kredse i Tyskland almindeligvis tilhængere af tysk oprustning? Er det ikke netop disse kredse, ungdommen og de, der har set grusomhederne og faren og risikoen ved militarisme og nazisme, der er talsmænd for det standpunkt, jeg repræsenterer, mod det standpunkt, som den højtærede statsminister og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft repræsenterer? Jeg tror ikke, man skal reducere det tyske socialdemokratis standpunkt i den nuværende situation til kun at være et taktisk spørgsmål. Jeg tror, der ligger noget reelt deri, en ængstelse for, at kredse i Tyskland, som man frygter gennem tysk oprustning kan få magt og indflydelse, kan blive farlige for demokratiet dernede. Det er en af de